

Panun rakinoita

Yliopistorintama-lätkäkin kuuluu joihinkin uutta. Vaikka esim. pohjalaisille ent., nyk. ja tuleville siviileille siviilin asemasta häämöittääkään napapaperi, niin ovat ehkä jotkut heistä mielenkiinnolla lukeneet jo vanhentuneista lehdistä uutisen uuden tiedekunnan perustamisesta Helsingin yliopistoon.

Yliopistommehan jos mikä on eräissä suhteissa vanhoillinen laitos, niinkuin kunnioitettavan 300 vuoden iän saavuttaneelle traditioita omaavalle ikuisesti nuorekkaalle vanhukselle sopiikin. Siksi-pä sellainen tapaus kuin kokonaisen uuden tiedekunnan ja uusien oppiarvojen perustaminen siihen onkin tapaus isolla kirjaimella.

Jos eduskunta myöntää määrärahat, aloittaa valtiotieteellinen tiedekunta toimintansa tulevan vuoden alusta.

Valtiotieteellisen tiedekunnan perustaminen juuri tässä vaiheessa

sa tarjoaisi monia mielenkiintoisia keskustelun aiheita. Samalla kun meillä on edessämme kokonaan uusien diplomaattisten suhteitten solmiminen lähes koko maailmaan, alkaa meillä uuden akateemisen valtio-opin perustamisen kouluttaminen. Eräs mielenkiintoisimpia kohtia tässä suunnitelmassa on nim. valtiotieteellinen virkatutkimus, johon sisältyy aineita niin valtiotieteellisestä kuin lainopillisesta tiedekunnasta. Tähtääkö tämä erikoisesti diplomaattiruralle, se ei ole tiedossani, mutta tuntuu luultavalta.

Mutta ulkomainen edustus virkamiehineen näinkin pienellä valtiolla ei parhaassakaan tapauksessa ole niin suuri, että sitä varten kannattaisi ylläpitää erikoisia professuureja. Valtiotieteellinen tiedekunta onkin paljon laajemmalla pohjalla. Paitsi valtio-opin professuureja siirretään siihen hist. kielij. osastosta finanssiopin ja

molemmat kansantaloustieteen professuurit. Uusina professuureina perustetaan poliittisen historian, tilastotieteen, sosiaalipoliittikan, kansantaloustieteen ja sosiologian professorinvirat, kuitenkin vähitellen kiireellisyysjärjestyksessä.

Harrastus näihin väimemäin tuihin aineisiin, joista valittua aineyhdystä väkistä on kutsuttu journalistiseksiin yhdistelmäksi — aineiden ajankohtaisuuden takia — oli viimeisenä kymmenlukuna ennen sotia hyvin suuri. Eräs kaikkein suosituimpia aineita oli sosiologia, jonka professuuri kuitenkin oli vain henkilökohtainen. Kun viran haltija Gunnar Landtman v. 40 kuoli, joutui hänen laaja oppilasjoukkonsa hämään outoon välikäteen. Yliopiston taholta järjestettiin asia siten, että toinen tunnettu sosiologimme, käytännöllisen filosofian professori Rafael Karsten, o.t.o. tutki niitä oppilaita, jotka Landtman-vainajan aikana olivat opintonsa aloittaneet. Mutta vain ankaravalla, on ollut tilaisuutta — virallisesti ei kellaan — v. 40 jäl-

keen aloittaa opintoja tässä mielenkiintoisessa aineessa.

Onkin sen vuoksi ilolla todettava, että sosiologian professuuri nyt vihdoin perustetaan. Tämän oppituolin tuleva haltija saanee olla varma suuresta oppilasjoukosta. Sosiaalipoliittikka saa myös oman erikoisen oppituolinsa, mikä ehkä aluksi ihmetyttää, mutta uudessa, paljon työtä, suunnitelmia ja ennen kaikkea juuri sosiaalisia uudistuksia vaativassa yhteiskunnassamme tarvitaan erikoisesti näihin molempiin aloihin teoreettisestikin koulutettuja voimia, joilla toivon mukaan myös tulee olemaan riittävästi innostusta omalle alalleen. Ja tämän rinnalla yhteiskunnallisen puhtaasti-tieteellisen tutkimuksen merkitys on myös ensiarvoinen.

Niin, että olkoot siis uudet valtiotieteen kandidaatit tervetulleita muiden kandidaattien joukkoon, mitä heitä nyt löneekään jo entuudestaan, kymmänkuntaa eri laatua.

Hämärissä Kemijoen varressa
18. 10. -44.

P a n u.